

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce **J. K.,** zastoupeného Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem se sídlem Vinohradská 32, Praha 2, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2011, č. j. 10 A 153/2010 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Stanislavu Němcovi, advokátovi, **se nepřiznává** náhrada nákladů a odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením Úřadu městské části Praha 4, Odboru občanských průkazů a cestovních dokladů, ze dne 31. 8. 2006, č. j. P4/116277/06/OPCD/KA/1649, bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání cestovního pasu, zahájené dne 21. 8. 2006 podáním žádosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce k žádosti přiložil fotografii, na které má brýle se zabarvovacími skly a která byla použita již v cestovním dokladu vydaném v roce 1996. Správní orgán žalobci sdělil, že fotografie neodpovídá ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném do 31. 8. 2006 (dále jen „zákon o cestovních dokladech").

Žalobce však na předložené fotografii trval, proto správní orgán zaslal žádost žalobce Ministerstvu vnitra k digitalizaci dat, která předchází výrobě cestovního pasu. Zároveň Oddělení digitalizace dat Ministerstva vnitra požádal o posouzení přiložené fotografie. Dne 29. 8. 2006 obdržel sdělení Odboru správních činností Ministerstva vnitra ze dne 23. 8. 2006, č. j. SC-2405/2006, že žádost žalobce byla správním orgánem I. stupně přijata v rozporu se zákonem, neboť fotografie jmenovaného neodpovídá ustanovení § 20 odst. 2 zákona o cestovních dokladech. Žádost žalobce byla ze zpracování dat vyřazena a vrácena správnímu orgánu. Podle čl. II. bodu 2 přechodného ustanovení zákona č. 136/2006 Sb., kterým se měnily některé zákony na úseku cestovních dokladů, bylo možné podat žádost o vydání cestovního pasu se strojově čitelnými údaji u orgánu příslušného k jeho vydání nejpozději dne 21. 8. 2006. Tento typ cestovního dokladu již nebylo možné žalobci vydat. Správní orgán I. stupně proto řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu usnesením zastavil.

Žalobce proti výše uvedenému usnesení podal odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2006, č. j. S-MHMP 386499/2006 zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 29. 12. 2009, č. j. 7 Ca 354/2006 - 89, rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že hodnocení žádosti jako zjevně bezpředmětné neodpovídá obsahu správního spisu. Podle soudu se žádost stává zjevně bezpředmětnou po té, co je zřejmé, že právní důvod pro podání žádosti odpadl – pominul dříve, než bylo o žádosti rozhodnuto. V posuzovaném případě však podle soudu důvod pro vydání cestovního pasu neodpadl, neboť žalobce požádal o vydání tzv. starého typu cestovního pasu ve lhůtě stanovené v čl. II. bod 2 zákona č. 136/2006 Sb., tj. do 21. 8. 2006. Za tohoto stavu věci bylo na místě, aby správní orgány žádost žalobce posoudily po věcné stránce, tzn. Na podkladě zjištěného skutkového stavu rozhodly o tom, zda žádost žalobce splňuje zákonná hlediska pro vydání cestovního pasu, či nikoli.

Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 10. 5. 2010, č. j. S-MHMP 386499/2006 změnil usnesení Úřadu městské části Praha 4 ze dne 31. 8. 2006, č. j. P4/116277/06/OPCD/KA/1649, tak, že výrok tohoto rozhodnutí zní, že podle ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu se žádost žalobce ze dne 21. 8. 2006 o vydání cestovního pasu zamítá, neboť nebyly splněny náležitosti žádosti dané ustanovením § 20 odst. 2 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že po posouzení barevné fotokopie předmětné žádosti s fotografií žadatele je názoru, že fotografie nesplňovala požadavky na technické provedení fotografie přikládané k žádosti, dané § 12 s odkazem na § 5 odst. 2, 3 a 4 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 642/2004 Sb., ve znění platném do 31. 8. 2006. Žadatel zde není zobrazen v čelním pohledu, není dodržena středová vertikální rovina obličeje, pohled nesměřuje do objektivu, mezi horním okrajem hlavy a horním okrajem fotografie není dodržena minimální vzdálenost 2 mm a samozabarvovací brýle skrývají tvar a umístění obočí, které je jedním z charakteristických identifikačních znaků osoby. Tím, že

fotografie neodpovídá stanoveným technickým požadavkům, nebyla splněna jedna z náležitostí žádosti, kterou v § 20 odst. 2 stanovil zákon o cestovních dokladech. Vzhledem k předložené fotografii žádost žalobce nesplňovala zákonná kritéria pro vydání cestovního pasu.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2010, č. j. S-MHMP 386499/2006, žalobce opět napadl žalobou u městského soudu. Městský soud nyní napadeným rozsudkem ze dne 1. 9. 2011, č. j. 10 A 153/2010 - 77, žalobu zamítl, když námitky uvedené v žalobě neshledal důvodné. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud mimo jiné konstatoval, že v rozhodnutí žalovaného je zcela srozumitelně uvedeno, z jakých důvodů žalobcem předložená fotografie nesplňuje zákonné požadavky a proč nemůže být žalobci vydán cestovní pas s touto fotografií. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného má podle názoru soudu oporu ve zjištěném skutkovém stavu i v právních předpisech a nelze mu ničeho vytknout.

Výše uvedený rozsudek městského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá pochybení městského soudu spočívající v porušení zásady res iudicata, porušení práva na spravedlivý proces, zneužití práva, dále také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, nerespektování vykonatelného rozhodnutí soudu žalovaným správním orgánem, překvapivost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku a je názoru, že Nejvyšší správní soud by měl kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá porušení zásady res iudicata z důvodu, že rozsudkem městského soudu bylo rozhodnuto o věci již pravomocně rozhodnuté, aniž došlo ke změně právního nebo skutkového stavu věci (nevydání cestovního pasu). Městský soud měl podle něj duplicitní rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.

Z námitky porušení zásady res iudicata jednoznačně nevyplývá jakou věc pravomocně rozhodnutou má stěžovatel na mysli. Pokud se jedná o předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 ve věci žádosti stěžovatele o vydání cestovního dokladu, tak uvedené rozhodnutí bylo městským soudem zrušeno a jeho právní účinky již netrvají. Pokud se jedná o předchozí rozsudek městského soudu ze dne 29. 12. 2009, tak tímto rozsudkem soud rozhodoval o zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006,

kterým bylo řízení ve věci žádosti stěžovatele o vydání cestovní dokladu zastaveno. Nyní přezkoumávaným rozsudkem ze dne 1. 9. 2011 městský soud již rozhodoval o zákonnosti nového rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2010, kterým byla žádost stěžovatele o vydání cestovního dokladu zamítnuta. Předmětem řízení u městského soudu tak bylo přezkoumání zákonnosti odlišných rozhodnutí žalovaného. Námitka porušení zásady res iudicata nebyla shledána důvodnou.

Další kasační námitkou je tvrzené porušení práva na spravedlivý proces, z něhož podle stěžovatele vyplývá pro soud povinnost vytvořit pro účastníky řízení procesní prostor k tomu, aby se vyjádřili k tvrzením protistrany. Tato povinnost nebyla podle stěžovatele v soudním řízení respektována.

Stěžovatel však svou pouze obecně uplatněnou námitku v kasační stížnosti nijak blíže nekonkretizoval a nerozvedl. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v řízení o kasační stížnosti vyhledávat případné vady řízení před městským soudem za stěžovatele. Takto pouze obecně formulovaná kasační námitka nemohla být shledána důvodnou.

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá zneužití práva a zneužití pravomoci úředními osobami. Uvedená pochybení stěžovatel spatřuje v postupu městského soudu, který dle jeho tvrzení nespojil věci, které spolu po všech stránkách souvisejí. Jedná se tak podle stěžovatele o ohrožení legitimního očekávání, porušení zákazu libovůle, rozpor s dobrými mravy a s ochranou dobré víry, nerespektování závazné judikatury Ústavního soudu, nedostatek obligatorního poučení a nesprávný úřední postup.

Ani tato stížní námitka nemohla být shledána důvodnou. Stěžovatel opět svá tvrzení nijak nekonkretizoval, neuvedl, které věci měl městský soud spojit z důvodu, že spolu skutkově souvisejí, ani jak se tato případná vada mohla projevit na zákonnosti rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel taktéž namítá, že žalovaný nerespektoval vykonatelné rozhodnutí soudu. Rozhodnutí žalovaného je podle něj překvapivé z důvodu, že neodpovídá obsahu správního spisu. Jako důkaz nezákonnosti rozhodnutí žalovaného stěžovatel uvádí, že stejný orgán - Ministerstvo vnitra, Odbor občanských průkazů a cestovních dokladů, vydal stěžovateli dne 3. 12. 2004 občanský průkaz, dne 3. 10. 2006 cestovní pas a dne 19. 4. 2005 řidičský průkaz se stejnými dioptrickými brýlemi na fotografii, neboť se jednoznačně nejedná o brýle s tmavými skly. Dioptrické brýle jsou součástí integrity, a proto musí být součástí všech osobních průkazů týkajících se identity stěžovatele. Správní řízení je podle stěžovatele důkazem svévole postkomunistické StB a soudců s komunistickou minulostí. Jde o organizované zločinné spolčení úředníků státní moci veřejné.

Uvedenou kasační námitkou stěžovatel zřejmě napadá nesprávné posouzení otázky zákonnosti rozhodnutí žalovaného městským soudem v předcházejícím řízení.

Městský soud v souvislosti s otázkou zákonnosti rozhodnutí žalovaného v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval: *„Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že fotografie nesplňuje požadavky uvedené v § 5 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 citované vyhlášky, neboť žadatel není zobrazen v čelném pohledu, není dodržena středová vertikální linie obličeje, pohled nesměřuje do objektivu, mezi horním okrajem hlavy a horním okrajem fotografie není dodržena*

minimální vzdálenost 2 mm a samozabarvovací brýle skrývají tvar a umístění obočí, které je jedním z charakteristických identifikačních znaků osoby.“

Stěžovatel podle městského soudu vůči těmto závěrům žalovaného ničeho v žalobě nenamítal, argumentoval pouze tím, že brýle jsou součástí jeho osobní integrity a z toho důvodu musí být všechny jeho osobní doklady opatřené touto fotografií, na níž je zachycen v brýlích. Žalobní argumentace se tak míjela s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného a nevyvracela důvody, v nichž spočívá zamítnutí žádosti stěžovatele o vydání cestovního dokladu.

Městský soud dospěl k závěru, že stěžovateli není upíráno právo na to, aby k žádosti o vydání cestovního dokladu předložil fotografii, na níž bude vyobrazen v brýlích, musí však být vyobrazen v brýlích tak, aby nezakrývaly tvar žádného z charakteristických identifikačních znaků jeho osoby. Kromě toho fotografie musí splňovat i další zákonem a prováděcím předpisem předepsané technické požadavky. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného má podle městského soudu oporu ve zjištěném skutkovém stavu i v právních předpisech.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného neshledává překvapivým, ani neodpovídajícím obsahu správního spisu. Oprávněnou soud nepovažuje ani námitku nerespektování vykonatelného rozhodnutí soudu žalovaným. Městský soud v řízení ve věci sp. zn. 7 Ca 354/2006 zavázal správní orgány k tomu, aby žádost stěžovatele o vydání cestovního dokladu věcně projednaly, když původně bylo řízení zastaveno, a nikoliv k tomu, aby stěžovateli na základě jeho žádosti byl cestovní doklad vydán. Žalovaný následně žádost stěžovatele věcně projednal a zamítl ji z důvodu, že žádost s ohledem na předloženou fotografii nesplňovala zákonná kritéria pro vydání cestovního pasu. Žalovaný tak závazný právní názor městského soudu respektoval.

K další argumentaci stěžovatele vztahující se k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že ze skutečnosti, že Ministerstvo vnitra, Odbor občanských průkazů a cestovních dokladů, vydalo stěžovateli dne 3. 12. 2004 občanský průkaz, dne 3. 10. 2006 cestovní pas a dne 19. 4. 2005 řidičský průkaz se stejnými dioptrickými brýlemi na fotografii, nelze samo o sobě dovodit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Podstatné pro posuzovanou věc je to, že fotografie předložená stěžovatelem v řízení o žádosti o vydání cestovního dokladu nesplňovala požadavky stanovené právními předpisy.

Rozhodnutí městského soudu dále podle stěžovatele neodpovídá skutečnému stavu věci, nereaguje na oprávněné námitky a zásadní procesní vady uvedené zejména v odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 9. 2006. Stěžovatel proto odkazuje na toto odvolání a doplnění žalobního návrhu ve věci sp. zn. 7 Ca 278/2006 z důvodu hospodárnosti řízení s tím, že tvoří součást předmětné kasační stížnosti.

Městský soud v napadeném rozsudku zdůvodnil, proč se zabýval toliko námitkami uvedenými v žalobě a proč nemohl přihlédnout k tomu, že stěžovatel učinil „součástí předmětného žalobního návrhu“ též odvolání a další podání z předchozího správního a soudního řízení. Městský soud konstatoval, že žalobce nemůže v žalobě jen odkázat např.

na podané odvolání, ale musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný, a že nelze ani odkázat na žalobu směřující proti předchozímu rozhodnutí žalovaného, když se jedná o rozhodnutí s odlišným výrokem a jehož odůvodnění je vystavěno na jiných argumentech, o jejichž nesprávnosti se již soud jednou autoritativně vyslovil. Postup městského soudu považuje Nejvyšší správní soud za správný. Ze stejného důvodu se zdejší soud v řízení o nyní projednávané kasační stížnosti zabýval pouze námitkami uplatněnými v kasační stížnosti a nikoliv námitkami stěžovatele uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 9. 2006 a v doplnění žalobního návrhu ve věci sp. zn. 7 Ca 278/2006. Formulace důvodů kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí městského soudu, neboť podstatou předmětného řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí č. j. 10 A 153/2010 - 77 a nikoliv rozhodnutí soudu ve věci sp. zn. 7 Ca 278/2006.

Kasační stížnost obsahuje také žádost stěžovatele o sloučení předmětné věci s věcí vedenou pod č. j. 1 Ad 18/2010 - 18, a to z důvodu hospodárnosti řízení. U Nejvyššího správního soudu však žádná věc s č. j. 1 Ad 18/2010 - 18 vedena není.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel poukazuje v souvislosti s jím tvrzenou likvidací formou politické a ekonomické persekuce na velké množství exekucí vedených proti jeho osobě a dalších jeho věcí vedených před obecnými i správními soudy. Současně stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud zakázal straně žalované v pokračování porušování právních předpisů a poškozování základních práv a svobod stěžovatele, a učinil návrh na připojení soudního spisu včetně rozhodnutí soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 7 Ca 278/2006 - 151, protože osvědčuje skutečnost, že stěžovatel je diskriminován, šikanován, politicky pronásledován a úmyslně poškozován na základních právech a svobodách.

Uvedenou argumentaci stěžovatele nelze podřadit pod žádný z důvodů, pro které lze podat kasační stížnost, a opírá se tak o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Z důvodu nepřípustnosti se Nejvyšší správní soud touto argumentací nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele neshledal důvodné, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Městský soud stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků a pro řízení mu ustanovil zástupcem advokáta Mgr. Stanislava Němce. Takto ustanovený zástupce, advokát, zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. Odměnu a náhradu nákladů řízení v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti však zástupce stěžovatele neučinil žádný úkon právní služby a tomu odpovídá výrok, že se mu nepřiznává náhrada nákladů ani odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu